

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. Ch.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9308/15/5200-10422-707678

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále také jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob ze dne 7. 11. 2012, č. j. 371351/15/290913709235 vydané Finančním úřadem Brno III (dále jen

„správce daně“). Jednalo se o dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 1 854 753 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -34 812 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 377 913 Kč (dále také jako „dodatečný platební výměr“).

Meritem sporu se v rámci odvolacího řízení stalo (ne)unesení důkazního břemene žalobce spočívajícího v prokázání, zda platby připsané v řešeném zdaňovacím období na bankovní účty žalobce neměly být předmětem daně z příjmů fyzických osob.

I. Vymezení věci

U žalobce byla správcem daně zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Závěry z proběhlé daňové kontroly shrnul správce daně do Zprávy o daňové kontrole č. j. 368181/12/290933708445, na jejímž základě byl vydán předmětný dodatečný platební výměr.

Správce daně doměřil daň ve výši 1 854 753 Kč, neboť zjistil připsané platby na bankovních účtech žalobce, které nebyly zdaněny. Správce daně vyzval žalobce, aby prokázal, že předmětné bankovní transakce nebyly předmětem daně z příjmů fyzických osob, případně nebyly od daně osvobozeny. Jelikož však žalobce na tuto výzvu nikterak nereagoval, vydal správce daně dodatečný platební výměr.

V odvolání pak žalobce navrhl vyslechnout majitele účtů, ze kterých přišly na jeho účet předmětné obnosy peněz, jež měli potvrdit, že se jednalo o vrácení bezúročné půjčky. Jelikož však nedokázal svědky konkretizovat, požadoval, aby si žalovaný vyžádal informace od bank, kdo jsou majitelé předmětných účtů, a dále od Ministerstva vnitra vyžádal informace o těchto lidech, zejména zjistil jejich kontaktní údaje.

V rámci odvolacího řízení žalobce požadoval, aby byli vyslechnuti svědci, kteří mohli prokázat, že se skutečně jednalo o bezúročnou půjčku. Správce daně v rámci doplnění řízení nejprve vyslechl 3 svědky, kteří skutečně potvrdili, že jim bylo půjčeno bezúročně. Následně však žalobce požadoval vyslechnout všechny, kteří mu zaslali peníze na účty. K těmto osobám však prakticky neposkytl identifikační údaje, a proto požadoval, aby žalovaný zjistil majitele těchto účtů u bankovních institucí a následně u Ministerstva vnitra zjistil jejich identifikační (zejména kontaktní) údaje a následně je vyslechl. Tímto způsobem správce daně skutečně postupoval a vyslechl dalších 20 svědků. Předvolání zaslal také dalším majitelům účtů a osobám s dispozičním oprávněním k účtům, ty se však ani po opakované výzvě nedostavili, jedna osoba s dispozičním právem k účtu uvedla, že předmětný účet nezná (M. R.).

Odvolací orgán tedy na základě výše uvedených zjištění přistoupil k tomu, že v některých případech bylo prokázáno, že se jednalo o bezúročnou půjčku (tuto část vyjmul ze základu daně), jiné svědecké výpovědi však tvrzení žalobce nepotvrdily, a proto tyto částky ponechal v základu daně [některé byly vyhodnoceny také jako úroky z poskytnutých půjček ve smyslu § 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění účinném pro projednávanou

věc, (dále jen „zákon o daních z příjmů“)]. V základu daně žalovaný dále ponechal také ty částky, které nebylo možno ověřit (ani přes snahu správce daně vyslechnout majitele bankovních účtů).

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby stručně zrekapituloval daňové řízení. Dále uvedl, že svědci, kteří popřeli jeho tvrzení (že jim nebyla žalobcem poskytnuta půjčka či finanční výpomoc) nevypovídali pravdivě, neboť se obávali z možných právních následků, konkrétně ze zrušení jejich povolení k pobytu. K těmto výpovědím tedy dle žalobce nemělo být přihlédnuto a to také z důvodu, že nebyl zjištěn důvod plateb.

Dle žalobce byl dále porušen § 3 (v souladu s § 5) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. V daňovém řízení mělo být dále postupováno také v rozporu s § 2 odst. 4 téhož zákona a § 5 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona č. 280 /2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen („daňový řád“).

Žalobce dále namítal také to, že mu byla uložena povinnost absolutního důkazního břemene, kdy měl prokazovat platby staré více než 3 roky. V dané době jednal v dobré víře, neboť nebyl osobou povinnou vést účetní evidenci a schraňovat doklady. Žalobce uvedl, že učinil důkazní návrhy, kterým sice bylo v rámci daňového řízení částečně vyhověno, kdy bylo zkontaktováno 28 osob, ovšem na výsledcích ostatních osob bylo nedůvodně rezignováno, čímž bylo znemožněno unesení žalobcova důkazního břemene. Dle žalobce bylo možné dále dovozovat, že jelikož se většina relevantních svědeckých výpovědí shodovala, měly být v tomto duchu posouzeny také platby ostatní, tj. jako bezúročné půjčky, které nepodléhají zdanění. V žalobě byl zmíněn také náleze Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. I. ÚS 173/13, ve kterém je uvedeno, že nelze žalobci ukládat povinnost prokazování absolutní pravdy.

Žalobce tedy požadoval zrušit napadené rozhodnutí spolu s dodatečným platebním výměrem a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Vzhledem k období odvolací a žalobních důvodů žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na Zprávu o daňové kontrole, která se stala odůvodněním rozhodnutí správce daně.

Žalovaný uvedl, že nelze vztahovat § 3 správního řádu k daňovému řízení, neboť jednak § 177 daňového řádu určuje, že se správní řád v daňovém řízení nepoužije, a jednak má daňový řád své vlastní zásady typické právě a jenom pro řízení daňová. Při správě daní se tak neuplatňuje čistá podoba vyhledávací zásady, což v praxi znamená, že správce daně nenese důkazní břemeno ohledně výše daně, ale primárně daňový subjekt.

Žalovaný předně upozornil na pasivitu žalobce, kdy v rámci daňového řízení v prvním stupni byla aktivita téměř nulová a teprve v rámci odvolacího řízení žalobce začal tvrdit určité skutečnosti a navrhopat důkazy. Co se navržených důkazů týká, ty byly dle žalovaného daňovými orgány provedeny a to nad míru jejich povinností, neboť žalovaný prakticky nebyl schopen doložit nic jiného, než výpis z bankovních účtů a telefonní čísla, ze kterých měl žalovaný zjistit další skutečnosti. Takový postup, ač se jej žalovaný pokusil naplnit, je v rozporu s § 92 odst. 6 daňového řádu, neboť žalobce neoznačil svědky řádně, jak ze zákona měl. Neprovedl-li tedy žalovaný výsledek některých svědků, ovšem po jeho snaze je předvolat, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalovanému, nýbrž žalobci. Ten si měl obstarat takové důkazní prostředky, které by jeho tvrzení podpořily. Dle žalovaného nelze v takové míře a při takové pasivitě žalobce přenášet na správce daně zajišťování důkazních prostředků, které mají prokázat tvrzení žalobce jako daňového subjektu.

V neposlední řadě žalobce uvedl, že v žádném případě nelze usuzovat o zbytku neprokázaných plateb jako o bezúročných půjčkách, neboť bylo jasné prokázáno, že některé platby bylo možné uznat jako bezúročné půjčky, některé však nikoliv. Nelze proto uzavřít, že by mělo z provedeného dokazování být zřejmé, že zbytek částek, které přišly na účty žalobce, byly pouze bezúročné půjčky. K těmto tvrzením pak žalobce neunesl své břemeno důkazní, a proto byly zahrnuty do základu daně z příjmů fyzických osob.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nejprve v dané věci považuje za nezbytné zdůraznit (ve vztahu k otázce unesení důkazního břemene daňovým subjektem), že daňové řízení je založeno na povinnosti daňového subjektu tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto také prokázat. Z ustanovení § 92 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván. V předmětné věci žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzení,

že platby připsané na jeho bankovní účty nejsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, resp. že nepodléhají této dani, což jde plně k jeho tíži.

Obdobným náhledem jako správce daně a žalovaný k dané otázce konstantně přistupuje také Nejvyšší správní soud, aktuálně např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 2 Afs 210/2014-39, ve kterém konstatoval, že: „*Předně je třeba zdůraznit, že důkazní břemeno je na daňovém subjektu, který může využít všechny důkazní prostředky k tomu, aby jej unesl. Daňový subjekt totiž dle § 92 odst. 3 daňového řádu prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňových tvrzeních a dalších podáních, nebo pokud to vyžaduje průběh jednání, i takové skutečnosti, k jejichž prokázání je vyzván dle § 92 odst. 4 daňového řádu.*“ Tímto náhledem je nutné přistupovat k nyní souzené věci.

Je nesporné, že správce daně na bankovních účtech žalobce shledal nejasnosti, neboť na jeho účty byly připisovány finanční obnosy, které nebyly zahrnuty do žalobcova daňového přiznání. Vyzval jej proto, aby prokázal, zda tyto platby nejsou předmětem daně z příjmů fyzických osob. V rámci prvostupňového řízení byl žalobce prakticky procesně pasivní, zejména v navrhování důkazů, a proto správce daně na základě svých zjištění vydal dodatečný platební výměr, kterým žalobci doměřil daň.

V rámci odvolacího řízení žalobce začal navrhopvat výsledky majitelů účtů, ze kterých byly připsány finanční obnosy na jeho účty. Správci daně ani žalovanému nebyli svědci konkretizováni svými identifikačními či kontaktními údaji. Ze spisového materiálu vyplývá, že se daňové orgány musely spokojit prakticky pouze s výpisy z bankovních účtů těchto osob. Žalobce po správci daně požadoval, aby si přes bankovní instituce a Ministerstvo vnitra (neboť se mělo jednat o občany cizích států) zjistil kontaktní údaje těchto osob a předvolal je k výsledkům.

K těmto důkazním aktivitám žalobce soud uvádí, že podle § 92 odst. 6 daňového řádu musel žalobce, pokud požadoval vyslechnout svědky, tyto osoby dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navržený daňovým subjektem je obecně limitována poskytnutými údaji. Nelze tak přičítat k tíži žalovaného, že se mu nepodařilo vyhledat některé nedostatečně identifikované svědky. Navrhuje-li daňový subjekt výslech svědka, musí jej přesně označit, včetně kontaktních údajů, a musí uvést, co má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že i přes nedostatečnou identifikaci svědků ze strany žalobce daňové orgány skutečně vyvinuly značné úsilí pro rozklíčování žalobcem tvrzeného skutkového stavu (podle žalobce se v případě obnosů připsaných na jeho účty mělo jednat o vrácení krátkodobých bezúročných půjček od fyzických osob). Skutečně si vyžádaly od bankovních institucí jména majitelů účtů, ze kterých byly platby na účty žalobce připsány, a dále si také vyžádaly informace od Ministerstva vnitra týkající se předmětných osob. Z informací ohledně osob získaných výše uvedeným způsobem bylo možno tyto osoby předvolat k výslechu, přičemž se tímto způsobem podařilo vyslechnout celkem 23 osob, které byly schopny podat relevantní informace k danému zdaňovacímu období.

Z těchto 23 osob 6 uvedlo, že si od žalobce peníze nepůjčily, nebo že si to nepamatují, v jednom případě svědek (V. P.) dokonce uvedl, že žalobci vyplácel provize za uzavřené

smlouvy o pojištění. Takováto tvrzení žalobci nijak nesusvědčí, neboť vůbec neprokazují jeho skutková tvrzení. Dalších 17 svědků uvedlo, že se jednalo o půjčky, ale 4 z nich uvedli, že si sice od žalobce půjčili, ale fakticky vrátili více (což odpovídá úrokům z poskytnutých půjček). Žalobci se v 10 případech na jeho účet připsaných částek nepodařilo unést důkazní břemeno, neboť byly zjištěny skutečnosti, které jsou rozporné s jeho tvrzením. V ostatních případech vzal žalovaný za to, že žalobce prokázal, že se v souhrnné výši 2 358 900 Kč (v rámci odvolacího řízení) nejedná o zdanitelný příjem podle zákona o daních z příjmů, a proto byl základ daně o tuto výši snížen.

Nelze dovozovat, že by svědci, kteří nepotvrdili skutkovou verzi žalobce, vypovídali nepravdivě, neboť výsledky svědků probíhaly naprosto standardním způsobem, což vyplývá z protokolů o výsleších zařazených ve správním spise. Nadto žalobce nedoložil ani nenavrl žádné další důkazy, které by jeho tvrzení ve vztahu k těmto osobám mohly prokázat. Žalobce byl o výsleších svědků dopředu informován, avšak na jejich konání se nedostavil. Vyčítá-li daňovým orgánům nesprávné vedení těchto výslechů, případně jejich závěry, mohl a měl si svá procesní práva bránit již v rámci daňového řízení. Takové pochybení ze strany daňových orgánů však ze spisového materiálu nevyplývá, a proto není možné žalobci v této rovině přisvědčit.

Otázka hodnocení důkazů, tj. proces, kdy jsou jednotlivé důkazy hodnoceny samostatně, a poté v souvislosti s jinými, je jim přiznávána míra věrohodnosti, přesvědčivosti a pravdivosti, je výlučnou kompetencí správního orgánu. Krajský soud neshledal, že by žalovaný při tomto hodnocení vybočil z mezí daných mu daňovým řádem, a to zejména ust. § 8 odst. 1 tohoto zákona. Naopak z argumentace žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jeho úvaha při hodnocení výpovědí svědků byla dostatečně podrobná, logická a vnitřně nerozporná. Nelze navíc po žalovaném požadovat, aby osvědčil jako důkaz pouze ty výpovědi, které potvrzují skutkovou verzi žalobce, a ty, které jsou proti jeho tvrzení, označit za důkazy nevěrohodné. Takový postup by byl naprosto nelogický a ocitl by se mimo základní principy dokazování vyplývající z daňového řádu.

Ve smyslu výše uvedeném je nutno přistoupit také k další žalobní námitce ohledně povinnosti absolutního důkazního břemene, která měla být na žalobce nezákonně uložena. K tomu soud uvádí, že v dané věci nelze hovořit o požadavku správce daně vůči žalobci prokázat absolutní pravdu v rámci důkazního řízení. Žalobce byl vyzván, aby podložil svá tvrzení také důkazy, ovšem na této zásadě (nesení důkazního břemene daňovým subjektem v zákonem stanovených případech) je daňové řízení v České republice postaveno. V rámci daňového řízení docházelo k přenosu důkazního břemene (zejména výzvami k prokázání skutečností ze strany daňových orgánů), a nelze klást k tíži žalovanému, že žalobce nedisponoval takovými důkazními prostředky, kterými by podpořil svá tvrzení a unesl tak své důkazní břemeno. Tyto závěry je nutno vztáhnout k žalobcem poukazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. I ÚS 173/13 (bod 29 jeho odůvodnění), neboť žalobci nebyla uložena povinnost prokázání absolutní pravdy, ale povinnost prokázat hodnověrným způsobem jím uplatněná tvrzení.

Nelze ani přisvědčit žalobcově tvrzení, že byl v dobré víře a nebyl si vědom, že by i více než tři roky staré platby musel prokazovat. Prekluzivní lhůta k vyměření a stanovení daně

je v obecné rovině tříletá, ovšem i tu lze různými skutečnostmi modifikovat, viz § 148 daňového řádu, přičemž platí, že každý daňový subjekt má znát své daňové povinnosti.

K další žalobní námitce krajský soud uvádí, že povinností správce daně, resp. žalovaného, bylo zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, resp. co nejúplněji, jak vyplývá z ust. § 92 odst. 2 daňového řádu. Pokud by např. daňové řízení bylo vedeno zcela jednostranně a ze spisu by nebylo patrné, že se správce daně nepokoušel objektivně zjistit skutkový stav, bylo by řízení stíženo vadou nezákonnosti.

V této souvislosti soud připomíná rozdílnost řízení podle daňového a správního řádu. Jak již bylo výše uvedeno, v daňovém řízení je nutné respektovat mantinely vyplývající z daňového řádu, především povinnost daňového subjektu unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Na správce daně nelze klást přehnané požadavky a ukládat mu povinnost vždy aktivně vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu. Povinnost vyhledávat důkazy a usilovat o nalezení skutkového stavu, který by odpovídal realitě co nejúplněji, má místo zejména tehdy, vyplývá-li potřeba takových důkazů z probíhajícího řízení, a je-li vhodné a účelné takové důkazy provést pro správné stanovení daně.

V předmětné věci žalovaný a správce daně v duchu výše uvedeném skutečně postupovali. Žalobce se zřejmě domnívá, že pokud žalovaný neprokázal jeho tvrzení, mělo by to být žalovanému kladeno k jeho tíži. Takový závěr je mylný, neboť ze spisového materiálu jasně vyplývá, že je to právě žalobce, který neunesl své důkazní břemeno, neboť nebyl schopen důkazy podpořit svá tvrzení a to ani po přenesení důkazního břemene zpět na žalobce (zejména vyvrácením jeho tvrzení). Nelze po správci daně požadovat, aby v každém případě vyhledal např. důvody plateb apod., neboť je to primárně daňový subjekt, který má unést své břemeno tvrzení a důkazní. Jak již výše krajský soud popsal, ve vztahu k 6 svědkům, kteří žalobcova tvrzení popřeli, a 4 dalším, kteří potvrdili půjčku, ovšem s úroky, nelze uvažovat o nesprávném a nezákonném zjištění skutkového stavu. Nelze jako důkaz osvědčit pouze ty skutečnosti, které svědčí žalobci jako daňovému subjektu. Co se týká dalších osob, které žalovaný nevyslechl, k tomu soud cituje níže uvedenou část napadeného rozhodnutí na straně 8:

„Správce daně se snažil provést svědecké výpovědi i ostatních svědků (osob uvedených v tabulkách č. 1 až č. 4 na straně č. 2 až č. 4 zprávy o daňové kontrole příp. majitelů či disponentů bankovních účtů). Za tímto účelem řadu úkonů směřující k jejich předvolání. Správce daně za účelem zjištění, kdo je majitelem účtů uvedených v tabulkách č. 1 až 4 zprávy, ze kterých byly poskytnuty finanční prostředky, vydal výzvy k součinnosti dle ust. § 57 odst. 3, ust. § 58 odst. 1 až 3 a ust. § 93 odst. 4 daňového řádu poskytovatelům bankovních služeb. Na základě těchto výzev, byly získány informace, týkající se majitelů účtů, včetně osob, které měly případně dispoziční právo k těmto účtům. Správce daně si prostřednictvím jemu dostupných registrů ověřil, příp. zjistil adresy pobytu na území ČR uvedených majitelů účtů, za účelem zaslání předvolání ke svědecké výpovědi. Vzhledem k tomu, že u některých osob se nepodařilo zjistit místo pobytu v ČR, zaslal správce daně výzvu k součinnosti na Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky za účelem zjištění adresy hlášeného místa pobytu na území České republiky. Na základě těchto informací bylo správcem daně zjištěno, že některé osoby nemají již povolený dlouhodobý pobyt na území České republiky či zemřely.

Správce daně v souladu ust. § 96 odst. 1 daňového řádu zaslal předvolání ke svědecké výpovědi zbývajícím osobám. O provádění těchto svědeckých výpovědí byl zástupce daňového subjektu v souladu s ust. § 96 odst. 5 daňového řádu vyrozuměn (vyrozumění č. j. 3603351/14/3003-05404-708445 a č. j. 3715763/14/3003-05404-708445). Vzhledem k tomu, že se některé předvolané osoby ve stanoveném termínu konání svědecké výpovědi bez omluvy nedostavily, přestože jim bylo doručeno předvolání ke svědecké výpovědi, správce daně jim zaslal opakované předvolání. O provádění těchto svědeckých výpovědí byl opět zástupce daňového subjektu vyrozuměn (vyrozumění č. j. 3816245/14/3003-05404-708445, č. j. 3928001/14/3003-05404-708445). Vzhledem k tomu, že se v případě některých majitelů bankovních účtů, ze kterých byly poskytnuty finanční prostředky, nepodařilo v souladu s daňovým řádem doručit předvolání ke svědecké výpovědi, správce daně na základě informací získaných od poskytovatelů bankovních služeb, zaslal předvolání osobám, které měly dispoziční práva k těmto účtům. O provádění těchto svědeckých výpovědí byl opět zástupce daňového subjektu vyrozuměn (vyrozumění č. j. 3973411/14/3003-05404-708445). Svědci, kteří byli předvoláni opakovaně a svědci, kterým bylo zasláno předvolání z důvodu jejich dispozičního práva k účtům poskytovatelů, se k jednání bez omluvy nedostavili. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, nebylo ze strany správce daně možné provést výslechy všech navrhovaných svědků.“ Takový v napadeném rozhodnutí popsáný postup správce daně nevybočuje ze zákonných mezí daným daňovým řádem.

Dále žalovaný na straně 10 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že v případě 6 bankovních účtů se jednalo o vnitřní účty Raiffeisenbank a. s., které slouží k zaúčtování pokladničních transakcí na pobočkách této banky, tj. že nelze dohledat vkladatele. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ačkoliv žalovaný nedisponoval ze strany žalobce prakticky žádnými identifikačními údaji ve smyslu § 92 odst. 6 daňového řádu, přistoupil k aktivnímu vyhledávání těchto údajů.

Krajský soud proto konstatuje, že žalovaný nepochybil, když neprovedl žalobcem všechny navržené důkazy – výslechy svědků, neboť jednak do jeho výlučné kompetence spadá rozhodnout, které důkazní prostředky v daňovém řízení provede a které nikoliv, ale především proto, že svou úvahu, proč tak neučinil, dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí a před tím s ní seznámil i žalobce, přičemž tato úvaha měla racionální podklad. Žalobce totiž nejenom, že na daňové orgány fakticky přenesl svoji povinnost uvést identifikační údaje navrhovaných svědků plynoucí z § 92 odst. 6 daňového řádu, ale žalovaný se i přes absenci těchto údajů aktivně snažil si informace obstarat a na jejich základě předvolat tyto osoby ke svědecké výpovědi. To se mu také celkem ve 23 případech podařilo, ovšem v ostatních již nikoliv, přičemž své postupy řádně popsal v napadeném rozhodnutí. Úvahy žalovaného jsou naprosto logické, zákonné a pochopitelné, a nelze tak dojít k závěru, že by žalovaný rezignoval na svoji úlohu v rámci prováděného dokazování, čímž by způsobil žalobci nemožnost unést důkazní břemeno.

Daňové orgány postupovaly v souladu se zákonem a judikatorními závěry správních soudů, nadto poskytly žalobci dostatečný prostor k tomu, aby předložil jiné důkazy, kterými by prokázal svá tvrzení. Žalovaný dostal svým zákonným povinností, a proto krajský soud uzavírá, že nebyly porušeny zásady vedení daňového řízení podle daňového řádu a v obecné

rovině ani namítané zásady, které žalobce vztahuje k předmětnému řízení ze správního řádu. Krajský soud proto tuto žalobní námitku shledává nedůvodnou.

Co se týká neprovedení výsledků navržených svědků P. P., B. R. a T. Y., k tomu krajský soud uvádí následující. Žalobce sice skutečně navrhl vyslechnout tyto svědky (viz vyjádření ke zjištěným skutečnostem zaevidované dne 5. 12. 2014), ale z tohoto podání vyplývá, že tito svědci měli být předvoláni ještě jednou (jelikož se původně neměli dostavit). Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí na straně 10, tyto osoby nijak nefigurovali ve věci tvrzených poskytnutých půjček, resp. v průběhu daňového řízení nebylo zjištěno, že by tyto osoby byly majiteli či disponenty bankovních účtů, ze kterých byly připisovány finanční prostředky na účty žalobce. Jelikož žalobce neuvedl, co by tyto osoby měli prokázat, nepřistoupil žalovaný k jejich výsledku a to z naprosto racionálních důvodů, tj. že nebylo uvedeno, co by měli prokázat.

Krajský soud dále konstatuje, že nelze přisvědčit ani další žalobcově námitce ohledně toho, že jelikož se většina svědeckých výpovědí měla shodovat, bylo tak možno usuzovat, že tvrzení žalobce jsou pravdivá i ve vztahu k dalším platbám. K takovému závěru dospět nelze, neboť jednak daňové řízení není založeno na „odhadu“ stran důkazy neosvědčených transakcí, jednak takové závěry nelze vyvodit ani z provedeného dokazování. Z vyslechnutých 23 svědků 6 svědků tvrzení žalobce přímo popřela, další 4 uvedli, že půjčka byla s úrokem, jeden svědek dokonce uvedl, že žalobci posílal odměnu za sjednané pojistné smlouvy. I této žalobní námitce tak zdejší soud nepřisvědčil. Ze spisového materiálu jako celku vyplývá, že správce daně a žalovaný dali žalobci velkorysý časový prostor pro prokázání jeho tvrzení, a byli navíc velice aktivní v obstarávání identifikačních údajů svědků (což bylo povinností žalobce).

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené krajský soud rozhodl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. 4. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu